

Sesjats Offerande

Ik zit. Mijn rug duwt tegen de leuning van een bureaustoel. Ik breng mijn hoofd verslagen naar het plafond. Rond mij bevinden zich enkel witgeverfde muren. Het wordt tijd dat ik aan dat wit ontsnap, denk ik, met mijn schrijven de wereld intrek, mogelijks de bovenwereld, desnoods onderwereld. Ik verplaats mezelf, in gedachten, laat mijn fantasie eens de vrije loop.

Ik zit. Deze keer buiten, op het terras van een eetcafé. Naast mij staat een kop koffie, in mijn hand heb ik een sigaret. De rook van het brandende uiteinde passeert voor mijn rechteroog. Ik neem een trek, inhaleer diep en blaas de rook naar buiten. Ik hoest niet. Ik rook alsof ik al jaren rook, alsof ik met een sigaret in de hand geboren ben. Waarom ik mezelf al rokend inbeeld, weet ik niet. Ik heb gewoon het gevoel dat goeie schrijvers roken. Ik drink ook geen koffie.

Het terras staat op een licht hellende straat, al de as in de assenbak ligt opgehoopt aan dezelfde kant. Het is dan dat ik de omgeving herken. Rechts, de tramsporen, links het water van de Leie. Ik zit in Gent. Mijn fantasie rijkt dan blijkbaar niet verder de stad die ik ken. Het is dat ik geen dromer ben, slechts een realist met dromen.

Een vrouw passeert. Ze stopt voor me, en voor ik er een opmerking kan maken zet zich neer aan de andere kant van mijn tafel. Ze heeft pekwart haar, stijl ligt het op haar schouders. Haar ogen zijn zeegroen, of nee, appelblauw.

“Wat doe je?”, vraagt ze. Ik zeg dat ik schrijf. Ze vraagt over wat ik dan wel schrijf

Ik kijk strak naar mijn scherm, dat nog maagdelijk wit is.

“Nu schrijf ik over jou”, zeg ik, “ik beschrijf hoe sierlijk het einde van je lippen uitmondde op je linkerwang. Je vinger die er nu traag over beweegt, die omschrijf ik ook. Je gelakte nagel die onder je linkeroog, als blauwe appel in een groene zee, rust.”

“Moet ik nu vereerd zijn, met zo’n beschrijving? Moet ik je nu laten intreden tot mijn orde, je als beschermeling opnemen?”

“Wie ben je, eigenlijk?” vraag ik.

“Wat denk je dat jouw uniek maakt? Waarom zou jij de roem verdienen die een ander niet verdient?”

“Wie ben je?”, vraag ik opnieuw.

“Dat schrijven, is dat jouw roeping of gewoon de passie van het moment? Een bevestiging voor je overschakelt op judo of modeltreintjes?”

“Voor zover ik in roepingen geloof, is het een roeping”, antwoord ik.

“Helemaal zeker lijkt je niet”

“Ik ben geen man van zekerheden,” zeg ik, “eeuwige twijfelaar”

Ze draait zich stellig van me weg. Ik neem een nieuwe sigaret uit het pakje en wil deze met de uitbrandende kop van de vorige aansteken. Zonder naar me om te kijken stopt de figuur die beweging door haar hand op de mijne te leggen.

“Dat hoeft niet”, zegt ze.

“Wat?”, zeg ik.

“Dat roken”, zegt de figuur, “dat is vulgair en dat weet jij ook. Denk je echt dat gelijk een zuigeling de nicotine in je longen sabbelen van jou een schrijver zal maken?”

Ik leg de sigaret onderdanig op tafel. Ze neemt deze op en steekt die zorgvuldig in het pakje. Daarna vouwt ze haar handen op elkaar, het pakje zit onzichtbaar tussen haar vingers geklemd. Wanneer ze haar handen opent is het pakje verdwenen.

“Wie ben je?”, vraag ik.

“Wat er werkelijk toe doet, is wie jij bent”, antwoordt ze. In een snelle beweging draait haar hoofd naar me. Ze kijkt me strak aan. Een rilling loopt over mijn rug.

“Voor ik je kan toelaten om mij te aanbidden, om je in aanwezigheid van mijn onderdanen te mogen vertonen, moet ik pijlen naar je intenties”

Ik weet niet hoe te reageren.

“Wat jij wil, geloof me, is als een slaafje aan mijn voeten liggen. Ik ken je verlangens. Ik weet wat je hart begeert”

“Wat dan?”, vraag ik.

“Mij”, zegt ze.

Mijn ogen overlopen nog eens haar volledige uiterlijk, die diepe ogen en dat stijl ravenzwart haar, op zoek naar kenmerken die me bekend voorkomen. Maar niets doet me aan iemand denken, zelfs geen flauw déjà vu komt in me op. Ik bemerk wel voor het eerst hoe zwart dat haar werkelijk is. Zwarter dan ik ooit iets zag. Als een entiteit in het universum lijkt het licht op te slokken. Een kosmische leegte op haar schedel waar de tijd in zou kunnen stilstaan.

“Ben je bereid om alles voor me op te geven?” vraagt ze streng.

“Alles?”

“Alles”, herhaalt ze, ze pakt mijn beide handen vast.

“Voor wat?”, vraag ik nog, maar de intensiteit van haar blik rendeert die vraag nutteloos. Een ongekende kracht overmeestert me. Hoe langer ik in haar ogen kijk, hoe meer mijn handen kriebelen. Ze willen naar het toetsenbord reiken en als een psychoot letters typen, ze willen de niet te bevatten woorden die mijn gedachten binnestromen op papier zetten. De woorden vormen zinnen, zinnen doordrenkt van poëzie. In de weerspiegeling van haar blik voel ik me in een klap een grootmeester van de literatuur. Mijn handen beven van verlangen, maar ze worden stevig vastgehouden. Als ik deze vlaag van inspiratie maar zou kunnen omzetten...

“Alles” herhaalt de vrouw en vouwt mijn handen samen in de hare. Ze schudt met haar hoofd.

Plukken diepdonker zwart haar bewegen voor haar gelaat. Een donkere warboel voor haar ogen. Hoe harder ze schudt, hoe prominenter de kosmische leegte. Duisternis overheerst. In het donker smelt haar zeemzoete gezicht als een kaars in de hitte. Samen met het wegwijnende gelaat vervaagt de volledige omgeving. Het zwart vormt een krachtveld waar mijn hoofd van tolt. De lucht lijkt ijler, ik adem dieper. Wat gebeurt voelt niet menselijk. Mijn longen worden bevangen en even denk ik dat ik stik. Het voelt alsof ik zelf smelt.

Wanneer ik mijn ogen open, bevind ik me in wat mij de binnenkant van een tempel lijkt. Op de muren staan hiërogliefen. Ze zijn met fakkels verlicht. Mijn knieën bevinden zich in zand. Ik ben naakt en niet de enige. Ik bevind mij ergens tussen rijen vererende gelovigen. Iedereen is naakt. Er zijn mannen, er zijn vrouwen, er zijn personen die ik meen te herkennen. Jong of oud, het maakt niet uit, iedereen volgt de golfbeweging van een buiging als gedachteloze satanisten. Ik ook.

“Sesjat”, prevelen ze. Ik ook.

Pas bij het opkijken van de grond bemerk ik haar. Zittend op een immense troon straalt haar reusachtige verschijning. Ze is omhuld in een luipaardenvel. In haar linkerhand houdt ze een enorme sikkels waar ze met een palmstrook op noteert. Ze wordt verlicht door een rozet met zeven takken en een omgekeerde boog boven haar hoofd. Sissende slangen kronkelen over haar benen. Ze houden me in de gaten, meen ik, ze zijn klaar om me met een giftige beet te vernietigen. Hoewel ze geen enkele vergelijking vertoont met de vrouw die zojuist aan mijn tafel zat, weet ik dat zij het is. Het prevelen gaat door. “Sesjat”, wordt herhaald. Een eindeloze mantra die ervoor zorgt dat de realiteit vervaagt, dat ik mijn eigen lichaam steeds minder gewaarword. Tot ik van mezelf niet eens door heb dat ik haar naam luidkeels en overtuigd met hen scandeer. Het komt als een automatisme, als een beveling die geen inspanning vraagt. Zo lijkt het eindeloos door te gaan. Op een gegeven moment, net wanneer tijd compleet irrelevant leek te zijn, zet ze een luide punt met de palmstrook op de sikkels. Het geknars weergalmt. Een grote zandwolk doemt op tot het als een goudgele mist de

volledige ruimte inpalmt. Het kruipt in mijn ogen, maakt lichte krassen in mijn huidt en komt met zo'n kracht dat het mijn knieën van de grond opheft.

De wolk doemt na een tijdje op. Sesjat is verdwenen. Ik sta recht en voel een hand op mijn schouder. Angstig draai ik me om. Ik herken de verschijning.

"Je bent jonger dan ik gewoon ben," zeg ik hem.

"Hier blijft ge voor altijd de leeftijd waarop Sesjat u voor het eerst graaide"

"En je kunt hier ook niet aan je schrijftafel doodgaan dan", vul ik aan.

"Inderdaad", zegt hij.

"Ik vind trouwens dat je die Nobelprijs hoe dan ook had moeten krijgen", zeg ik, "niemand had het meer verdiend om als eerste Nederlandstalige schrijver op die lijst te staan."

De man lacht: "Daar gaat het niet om, denkt ge dat vergaarde prijzen een armoedige man tot schrijver maken?"

"Nee", antwoord ik, "maar toch, je bent mijn grootste bron van inspiratie."

"Een ware schrijver gebruikt de wereld als inspiratie"

"Ik wil een ware schrijver worden"

"Ge zijt het of ge zijt het niet"

Er valt een stilte. Gebukt onder zijn grootsheid sla ik mijn ogen neer op de grond. Het gewicht van eindeloze uren zwoegen, van worstelingen met woorden en uitdrukkingen weegt als ballast op mijn schouders.

De volgende woorden ontsnappen luidop uit mijn mond, hoewel dat niet de bedoeling was: "Ik weet niet of ik dat wel..."

"Dat Sesjat u naar hier meenam, is een omen", onderbreekt hij, "nu moet ge nog bewijzen dat ge hier thuishoort"

"Hoe kan ik dat doen? Ik geraak niet verder dan een paar miezerige wedstrijdjes, niemand wil mijn eerste boek, waarvan ik zijn puberale onstuimigheid steeds meer als zwakte ben gaan beschouwen. En voor mijn tweede boek, bijna zeshonderd pagina's aan warrigheden en snoeiharde zelfreflecties, met maar een doel voor ogen, persoonlijker, eerlijker te zijn dan welk ander project op aarde, acht ik de publicatiekansen nog kleiner"

"De publicaties maken de schrijver niet"

"Wat dan wel?"

"Een schrijver schrijft"

De gedaante komt voor mij staan. Ik kijk recht in zijn hypnotiserende blik. Hij legt een hand op elk van mijn schouders. Hij predikt: "Ga, mijn jongen. Bewijst dat ge te goeder trouw zijt. Schrijft gelijk uw ziel nooit iets verlangde. Zweet, zwijgt en zwoegt met uzelf en het papier. Wees vrij, onbezonnen en ongetemd, zo bewijst ge haar uw waarde. Een schrijfsel per maand, vrij van megalomane dromen of commerciële intenties. Een schrijfsel per maand, puur uit liefde voor het vak, uit een diep gewortelde noodzakelijkheid van het creëren. Offer dat en moge Sesjat u voorspoedig bejegend zijn"

Ik zit, wederom op de harde stoel van mijn bureau. Moeizaam, maar met een groeiend vertrouwen breng ik mijn vingers naar het toetsenbord. In een vlaag van inspiratie bedenk ik een titel: 'Heden ben ik monogaam'